

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 29

din 05 martie 2024

Prin plângerea prealabilă înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 1251/2024 în data de 22.01.2024, petentul Gorgotă Ilie a solicitat revocarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordinul comun nr. 545/C/1/4794/1154/259/300/C/379/C/2012 privind procedura de acordare a compensației lunare pentru chirie, precum și pentru stabilirea plafonului maxim în limita căruia se poate deconta chiria pentru unele categorii de personal din sistemul justiției emis de Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție.

Analizând plângerea prealabilă formulată prin prisma coordonatelor configurate de prevederile art. 23 alin. (1) din O.U.G. nr. 27/2006, coroborate cu dispozițiile art. 22 din același act normativ, precum și prevederile art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 137/2000, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordinul comun: *„În situația în care atât soțul, cât și soția ocupă una dintre funcțiile prevăzute la art. 1 și își desfășoară activitatea în aceeași localitate, se acordă o singură compensație lunară pentru chirie pentru unul dintre cei 2 soți ”.*

Obiectul prezentei plângeri prealabile este reprezentat de revocarea parțială a unui act administrativ cu caracter normativ, iar legalitatea acestuia se evaluează în raport de reglementările cuprinse în actele normative de nivel superior, situație față de care se apreciază că nu există nicio neconcordanță între dispozițiile atacate din Ordinul comun și legislația primară.

Plenul reține că prin textul contestat, Consiliul Superior al Magistraturii, în exercitarea atribuțiilor sale legale, prevăzute de dispozițiile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii raportat la art. 23 alin. (2) din O.U.G. nr. 27/2006, a dat eficiență

unor dispoziții legale în vigoare, dezvoltând la nivel de legislație secundară proceduri ce se impuneau în vederea punerii în aplicare a acestor prevederi.

Astfel, compensarea diferenței dintre chiria ce s-ar stabili pentru o locuință de serviciu și chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii, reprezintă un drept instituit în favoarea judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți, prin art. 23 alin. (1) din O.U.G. nr. 27/2006, iar modalitatea concretă de exercitare a acestui drept a fost detaliată prin Ordinul comun care face obiectul plângerii.

Plenul reține că dispozițiile art. 23 alin. (1) din O.U.G. nr. 27/2006, ce instituie dreptul la compensarea lunară a chiriei, fac trimitere expresă la condițiile prevăzute de art. 22 din același act normativ, pentru accesul la drept, astfel că legislația secundară emisă în vederea stabilirii procedurii de acordare a compensației lunare pentru chirie nu le poate ignora.

Referitor la dispozițiile art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006, s-a constatat că situația locativă a magistratului este evaluată prin raportare la întreaga sa familie (soț, copii aflați în întreținere), iar, pe de altă parte, scopul normei a fost acela de a acorda beneficiul locuinței de serviciu doar acelor magistrați ce nu au asigurată o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea nici prin intermediul membrilor familiei.

În acest context, noțiunea de *locuință atribuită de către autoritățile administrației publice locale*, ce se regăsește în ipoteza reglementată la art. 22 teza finală din O.U.G. nr. 27/2006, se impune interpretată prin raportare la scopul normei respective, sens în care rezultă că sunt vizate nu doar locuințele atribuite în concret de autoritățile administrației publice locale, din fondurile locative proprii, ci și alte situații când asigurarea folosinței unui anumit imobil este urmare a sprijinului acordat de autorității, *lato sensu*. În acest sens, inclusiv ipoteza decontării chiriei aferente spațiului de locuit reprezintă în mod evident o formă de sprijin acordat chiriașului, iar în cazul în care acest sprijin provine de la autorități, chiar dacă destinatarul este soțul sau copilul aflat în întreținere al magistratului, limitarea prevăzută la art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006 este pe deplin aplicabilă, în condițiile în care finalitatea măsurii, ca și în cazul atribuirii de locuință, este aceeași și anume asigurarea unei spații locativ magistratului în localitatea unde își desfășoară activitatea.

Pe de altă parte, având în vedere modul de formulare a dispozițiilor art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006, Plenul reține că, în viziunea legiuitorului, soții și copii aflați în întreținere locuiesc împreună, astfel că situația locativă a acestora din urmă, în localitatea unde magistratul își desfășoară activitatea, are impact și asupra acestuia, în sensul că existența unei locuințe proprietate personală sau a unei locuințe obținute cu sprijinul autorităților de celălalt soț sau de

copilul aflat în întreținere, nu mai justifică asigurarea unei locuințe de serviciu magistratului respectiv.

Având în vedere voința legiuitorului exprimată în art. 23 ce face trimitere la art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006, arătăm că prevederea din Ordinul comun criticată nu numai că nu intră în contradicție cu dispozițiile primare și nu adaugă la acestea, ci asigură o detaliere și o premisă pentru aplicarea concretă a principiilor reglementate de acesta, cu respectarea unui just echilibru între drepturile și obligațiile părților.

Așa cum s-a arătat anterior, norma primară reglementează cu un grad mare de generalitate și în acest sens O.U.G. nr. 27/2006 stabilește coordonatele generale în raport de care se naște dreptul magistratului la compensarea diferenței dintre chiria ce s-ar stabili pentru o locuință de serviciu și chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii. Pe de altă parte, trimiterea pe care legiuitorul le-a făcut la condițiile prevăzute la art. 22, atunci când a reglementat dreptul anterior menționat, infirmă susținerile petentului în sensul că norma primară nu ar cuprinde mențiuni privind restricții în legătură cu decontarea chiriei în cazul magistraților căsătoriți, în condițiile în care principiile interpretării normelor impun aplicarea coroborată a textelor legale în cazul în care se folosește tehnica norme de trimitere.

Pe cale de consecință, în ipoteza, cum este cea expusă de petent, în care unul dintre soți beneficiază de o formă de sprijin pentru obținerea unei locuințe în localitatea unde își desfășoară activitatea și celălalt soț (în condițiile în care soții locuiesc împreună și există obligația legală de sprijin reciproc), acordarea și pentru celălalt soț a sprijinului pentru obținerea unei locuințe în aceeași localitate, de către aceleași autorități, reprezintă o situație ce se subsumează ipotezei de interdicție ce rezultă din textul art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006. În aceste condiții detalierea în cadrul legislației secundare, emisă în vederea stabilirii unei procedurii de acordare a compensației lunare pentru chirie, inclusiv a situațiilor particulare în care accesul la dreptul respectiv este limitat, ipoteze ce au deplin suport în dispozițiile legislației primare, reprezintă un demers legal și necesar pentru corecta aplicare a legii.

Dispozițiile norme criticate nu conduc la încălcarea principiului independenței magistraților având în vedere faptul că dreptul la compensarea chiriei nu are natura unui drept salarial, aspect stabilit la art. 23 alin. (1) teza a II-a din O.U.G. nr. 27/2006, motiv pentru care reglementarea acestui drept nu este supusă exigențelor și nu se impune a fi verificată din perspectiva principiului independenței justiției, în componenta sa privind securitatea financiară a magistraților, motiv pentru care criticile petentului din această perspectivă sunt lipsite de fundament.

Plenul reține, de asemenea, că reglementarea criticată nu este de natura a crea discriminări nejustificate, față de situația soților care lucrează în localități diferite, având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Cu privire la dispozițiile articolului 14 privind interzicerea discriminării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

Astfel, diferența de tratament invocată de petent nu poate fi reținută ca fiind discriminatorie în condițiile în care elementele de comparație nu se află în situații analoage sau comparabile. În acest sens, se reține că, în cadrul normei contestate, este reglementată ipoteza în care soții își desfășoară activitatea în aceeași localitate, dar în situația invocată de petent, soții își desfășoară activitatea în localități diferite, or aceste împrejurări obiective pun cele două categorii în situații diferite, necomparabile, ceea ce justifică și tratamentul diferențiat aplicat.

Pentru considerentele anterior expuse, având în vedere dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 305/2022, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art. 1 – Respingerea plângerii prealabile formulate de domnul Gorgotă Ilie privind revocarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordinul comun nr. 545/C/1/4794/1154/259/300/C/379/C/2012 privind procedura de acordare a compensației lunare pentru chirie, precum și pentru stabilirea plafonului maxim în limita căruia se poate deconta chiria pentru unele categorii de personal din sistemul justiției emis de Ministerul Justiției,

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței Justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție.

Art. 2 – Prezenta hotărâre se publică pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii și se comunică petentului.

Data în București, la data de 05 martie 2023

Președinte,
Judecător **Angelica Denișa Stănișor**

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

